

Connecting Cultures 2015 (Gener 31- Febrer 5)

Benvingut lector,

Des del moment que vaig posar els peus a terra fins a donar els meus últims passos a Oman, vaig anar ampliant el meu bagatge cultural, estenent la meua zona de confort. A mesura que passaven els dies al desert, eliminava tots els prejudicis que tenia mentre els diàlegs no cessaven. Connecting Cultures ha creat un projecte d'aprenentatge a través de l'experiència en què ha permès que tots poguéssim compartir la nostra petita part del món sense distraccions ni discriminacions. Ara tinc 15 nous amics, repartits pel món; el Líban, Finlàndia, Oman, Polònia, l'Iran, Estònia, el Marroc, Alemanya, Bulgària, Eslovènia, Jordània, Espanya, el Iemen i un al petit Principat d'Andorra.

El nucli de tot el que hem après és que, tot i provenir de països llunyans i diferents, tots tenim valors en comú. Per tant, ens podem entendre més del que creiem si no deixem que els estereotips ens distreguin. Pel que fa tot allò que ens fa diferents, precisament això és el que enriqueix els nostres diàlegs. Una perspectiva diferent ajuda a posar la mateixa societat en perspectiva, i veure que potser nosaltres som més ignorants del que creiem, que el "normal" en què sempre hem cregut no és la veritat universal. Les nostres diferències poden conviure, fins i tot complementar-se. Dintre un món que es globalitza cada cop més, les ètnies es dissoldran amb el que sempre hem sigut tots; la humanitat.

El desert, un paisatge desconegut per a qui coneix les muntanyes i la neu hivernal. L'horitzó que barreja cel i terra és el mateix que ens va unir durant el viatge, ens va barrejar fins a no recordar que no ens coneixíem d'abans. Nosaltres emplenàvem el silenci amb llargues conversacions i algunes rialles, potser més riallades que conversacions. Malgrat el constant intercanvi de coneixements, el silenci del desert era necessari per poder integrar tot el que adquiríem. Assegut sobre una duna mentre mirava el descens del sol, m'adonava que la bellesa transcendeix totes les llengües del món.

El cel serè, una tempesta de sorra i la boira que s'amaga amb l'aparició del sol és el que ens acompanyava durant el temps al desert. Fèiem camí cap al destí ombrejat on continuaria el debat cultural; els estereotips, la influència dels mitjans de comunicació de masses, allò que podem aprendre de les aparences i el que no podem esbrinar sense conèixer la persona, com volem que sigui el nostre país d'aquí 5 anys i molt més. Aportacions de personalitats tan diferents van enriquir el diàleg. Tant era així, que els mateixos fotògrafs donaven gràcies per poder presenciar l'escena més enllà dels seus objectius cilíndrics.

Igual que els grans de sorra que es belluguen amb el vent, inevitablement arribava el moment en què nosaltres havíem de marxar. No obstant això, no tornaven les mateixes persones que havien marxat; mai no tornaríem a ser els mateixos. Com quan un puja una muntanya i ha de tornar a baixar, però ell ha vist el món des d'allà dalt i no ho oblidarà mai. Ara nosaltres podem compartir el que hem vist, podem ser grans líders o persones humils que viuen una vida simple, però la gent que es creua amb els nostres camins no marxarà igual. Nosaltres transmetrem tot allò que hem vist i cada persona que toquem veurà el seu món alterat. Potser només una mica, però són les petites coses que fan tota la diferència.